

Î N C H E I E R E

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de ÎCS „Megastroi” SRL,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS „Megastroi”
SRL către Biroul Vamal Nord, cu privire la validarea declarațiilor vamale 1170 I
5080 din 12.05.2017 și 1170 I 5167 din 15.05.2017, conform metodei nr. 1, și
anularea actelor de inspecție la declarațiile vamale 1170 I 5080 din 12.05.2017 și
1170 I 5167 din 15.05.2017,

împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost
admis apelul declarat de Biroul Vamal Nord, casată integral hotărârea din 09
octombrie 2017 a Judecătoria Bălți, sediul Central, fiind emisă o nouă hotărâre de
respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 31 iulie 2017, ÎCS „Megastroi” SRL a depus cerere de chemare în judecată
către Biroul Vamal Nord, cu privire la validarea declarațiilor vamale 1170 I 5080
din 12.05.2017 și 1170 I 5167 din 15.05.2017, conform metodei nr. 1, și anularea
actelor de inspecție la declarațiile vamale 1170 I 5080 din 12.05.2017 și 1170 I
5167 din 15.05.2017.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, prin intermediul brokerului vamal,
reclamantul a importat marfa, fiind declarată prin depunerea la organul vamal a
declarațiilor vamale de import definitiv 1170 I 5080 din 12.05.2017 și 1170 I 5167
din 15.05.2017. În conformitate cu prevederile art. 179 din Codul vamal, la
vămuirea mărfii importate de către reclamantă, organului vamal i-au fost prezentate
toate actele care confirmă valoarea în vamă declarată.

În conformitate cu art. 4 al Hotărârii Guvernului nr. 600 „Cu privire la
aprobarea Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a
mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova” din 14.05.2002, declarantul
de sine stătător determină valoarea în vamă a mărfurilor introduse conform
metodelor de evaluare stabilite de art. 10 al Legii nr. 1380 cu privire la tariful
vamal din 20.11.1997, iar în baza art. 10, al Hotărârii menționate, declarantul
declară organului vamal valoarea în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul
Republicii Moldova, completând de sine stătător toate rubricile declarației privind
valoarea în vamă a mărfurilor (tipizata DVV-1 sau DVV-2) în modul stabilit de
Serviciul Vamal, cu excepția rubricilor destinate mențiunilor organului vamal,

fiind responsabil de veridicitatea datelor indicate în declarația privind valoarea în vamă și a documentelor anexate.

Astfel, declarantul a stabilit valoarea în vamă a mărfii în baza metodei 1, adică în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit, organului vamal fiindu-i prezentate toate actele conform prevederilor legale invocate de către colaboratorul vamal care confirmă pe deplin valoarea în vamă declarată. Examinând setul de documente prezentat, colaboratorii vamali ai Biroului Vamal Nord au ajuns la concluzia că setul de documente confirmă pe deplin veridicitatea datelor privind valoarea în vamă declarată de declarant.

Respectiv, în conformitate cu prevederile alin. 1, 2, 3 ale art. 8 din Legea nr.1380 cu privire la tariful vamal din 20.11.1997, autoritatea vamală exercită controlul asupra corectitudinii determinării valorii în vamă a mărfii. Autoritatea vamală este în drept să ia decizii în privința corectitudinii ori incorectitudinii valorii în vamă a mărfii anunțate de declarant. În cazul în care nu există date ce ar confirma corectitudinea determinării valorii în vamă a mărfii anunțate sau în cazul în care există temei de a considera că datele prezentate de declarant (importator) nu sunt veridice (inclusiv sunt sub nivelul valorilor de producție) și/sau nu sunt suficiente, autoritatea vamală este în drept să determine de sine stătător valoarea în vamă a mărfii, aplicând consecutiv una din cele 6 metode prevăzute de prezenta lege.

Dat fiind faptul că reclamanta este o întreprindere privată, care se ocupă de importul și exportul unui sortiment larg de mărfuri de consum în domeniul construcției și altor domenii, potrivit declarațiilor vamale enumerate mai sus, ÎCS „Megastroi” SRL a transportat marfa cu autocamioanele private ale companiei, fiind conduse de angajații săi. În așa mod, toate cheltuielile de transport la declarațiile în speță, au fost calculate reieșind din cheltuielile directe și sunt reflectate asupra întreprinderii, care au fost prezentate la declarațiile vamale în speță, cu ulterioara descifrare conform cerințelor legale, cât și organului vamal pentru confirmarea valorii în vamă.

Drept temei de bază al rectificării cheltuielilor de transport s-a indicat pct. 23 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 974 din 15.08.2016, potrivit căruia, în cazul în care transportul este gratuit sau este asigurat de către cumpărător, cheltuielile de transport până la locul de introducere, se calculează potrivit tarifelor prevăzute la pct. 24, practicate pentru același tip de transport și se includ în valoarea în vamă. În lipsa unor astfel de informații, tariful este calculat în baza datelor privind cheltuielile de transport declarate anterior pentru același mod de transport, distanță parcursă și cantitate (volum) transportată.

Inspectorul în domeniul vămuirii la rectificarea cheltuielilor de transport nu a luat în considerație prevederile normei menționate supra, nu a luat în considerație argumentele și probele expuse în materialele anexate, dând dovadă de o examinare superficială, fără a avea ca bază careva temeiuri de fapt și de drept, care au dus la majorarea cheltuielilor de transport.

Din aceste motive, reclamanta consideră acțiunile Biroului Vamal Nord ca fiind ilegale și neîntemeiate, ce îi încălcă drepturile fundamentale, or, potrivit criteriilor desemnate în alin. (3) pct. 23, pct. 24, al capitolului IV ale Hotărârii Guvernului nr. 974 din 15.08.2016, rectificarea cheltuielilor urmează să fie efectuată în baza aliniatului 2.

Suplimentar, s-a invocat că nu sunt demonstrate culpa reclamantei, precum și temeiul impunerii forțate a acesteia să achite niște taxe vamale nefondate, stabilite de către pârât cu abateri grave de la legislația în vigoare. Astfel, reclamanta consideră că cheltuielile de transport declarate de ÎCS „Megastroi” SRL nu puteau fi calificate drept neargumentate și neautentice realității, prin urmare, situația respectivă nu putea genera efectele prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 974 din 15.08.2016.

Reieșind din cele expuse, reclamanta a solicitat validarea declarațiilor vamale 1170 I 5080 din 12.05.2017 și 1170 I 5167 din 15.05.2017, conform metodei 1; anularea actelor de inspecție la declarația vamală 1170 I 5080 din 12.05.2017 și 1170 I 5167 din 15.05.2017.

Prin hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS „Megastroi” SRL către Biroul Vamal Nord a fost admisă.

S-au anulat actele de inspecție la declarația vamală 1170 I 5080 din 12.05.2017 și 1170 I 5167 din 15.05.2017.

S-a dispus validarea declarațiilor vamale 1170 I 5080 din 12.05.2017 și 1170 I 5167 din 15.05.2017, conform metodei 1.

Prin decizia din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul declarat de Biroul Vamal Nord, casată integral hotărârea din 09 octombrie 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Central, fiind emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, în lipsa actelor pertinente, colaboratorii vamali care au perfectat declarațiile vamale, au contrapus datele prezentate și au analizat informația disponibilă în Sistemul Informațional al Serviciului Vamal ASYCUDA World, privind cheltuielile de transport declarate anterior pentru același mod de transport, distanță parcursă și cantitate transportată, și au constatat că alți importatori de mărfuri identice numai într-o direcție (Ucraina (regiunea Lvov) - Republica Moldova (punctul de introducere/traversare a frontierei vamale) au declarat cheltuieli de transport mai mari, și anume de la 600 USD până la 1200 USD.

Cu referire la faptul că pentru confirmarea cheltuielilor de transport, ÎCS „Megastroi” SRL la fiecare declarație vamală a prezentat o descifrare-tabel, Curtea de Apel Bălți a menționat că această descifrare nu reprezintă un document de bază ce ar confirma suportarea reală a cheltuielilor de transport, deoarece nu este probat, iar la prima vedere prețul indicat la combustibil în mărime de 10.58 - 10.50 lei, este un preț care nu corespunde prețurilor pe piața din Republica Moldova. Mai mult, cheltuielile de transport care sunt incluse în valoarea în vamă și constituie baza impozabilă a mărfii importate, nu au atribuție la cheltuielile incluse în declarația de venit, care se depune la organul fiscal, conform legislației fiscale.

De asemenea, Colegiul a reiterat că, în speță, transportul mărfii a fost asigurat de către Cumpărător. Cheltuielile de transport, sunt incluse în valoarea în vamă a mărfii și constituie baza impozabilă a mărfii, iar valoarea cheltuielilor de transport nu trebuie să fie mai mică decât tariful net vânzărilor acestor servicii de transport. Or, activitatea organelor vamale se bazează pe administrarea riscurilor, care constă în colectarea de date și informații, analiză și evaluare a riscurilor, determinarea și luarea măsurilor necesare, respectiv supravegherea și reexaminarea periodică a procesului și a rezultatelor obținute, pe baza surselor și a strategiilor naționale și

internaționale. În acest sens, Serviciului Vamal a analizat toate riscurile posibile, inclusiv și riscul de diminuare a cheltuielilor de transport la importul mărfurilor.

La 18 mai 2018, ÎCS „Megastroi” SRL a contestat cu recurs decizia din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Bălți, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii din 09 octombrie 2017 a Judecătoriei Bălți, sediul Central.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar argumentelor invocate, care se regăsesc în cererea de chemare în judecată, recurentul a invocat faptul că instanța de apel nu a dat o apreciere declarațiilor făcute de reprezentanții recurentului/intimat în ședința de judecată și, drept rezultat, decizia instanței o consideră nemotivată.

La 27 iunie 2018, Biroul Vamal Nord a depus o referință la cererea de recurs a ÎCS „Megastroi” SRL, solicitând a considera inadmisibil recursul.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de ÎCS „Megastroi” SRL, neîntemeiat și care urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 27 februarie 2018, fiind expediată participanților la proces la data de 02 aprilie 2018 (f.d. 232, vol. I), și recepționată de recurent la 04 aprilie 2018 (f.d. 233, vol. I). Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost depus la 18 mai 2018, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și

argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de ÎCS „Megastroi” SRL.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎCS „Megastroi” SRL.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Nicolae Craiu,

Luiza Gafton